

Тримбач, Сергій. Людина карнавального штибу [Текст] : [пішов з життя видатний режисер—мультиплікатор Давид Черкаський, який був мешканцем Деснянського району] // День. — 2018. — 1 листоп. (№ 197). — С. 7 : фот.

<https://day.kyiv.ua/uk/article/kultura/lyudyna-karnavalnogo-shtybu>

Людина карнавального штибу

Пішов з життя режисер Давид Черкаський

Очікувана, на жаль, новина — бо ж останні два місяці Давид Янович перебував у надтяжкому стані. Очікувана, та від того не менш трагічна. Нас полишила людина справді феєричного таланту,

людина-свято. Будинок кіно просто осиротів, Черкаський був одним з його найвідданіших духів і духотворців.

Він був одним із перших, хто прийшов тоді, на початку 1960-х, до студії «Київнаукфільм», аби заснувати нове об'єднання української мультиплікації (нині куди частіше це називається анімацією). Архітектор за освітою, він

став художником, а від 1963-го і режисером. Серед найвідоміших стрічок “Таємниця Чорного короля” (1964), “Містерія-буф” (1969), “Якого дідька хочеться” (1975), “Крила” (1983)... Останній за одним із найвідоміших віршів Івана Драча – на диво точна візуалізація вербального тексту, наповненого глибокими внутрішніми

змістами і з-міст-точками.

Давид Черкаський, до речі, входив до рідкісного нині класу людей, які багато читають. Хоча практично всі, хто спілкувався з ним, навряд чи коли-небудь щось всерйоз обговорювали з прочитаного. Напускати псевдоінтелектуальні брижджі на лоба,

надимати шоки – це не про Черкаського. Ніколи не забудеться, до прикладу, його виступ на революційному П'ятому з'їзді кінематографістів 1986 року. Кипіли пристрасті, полум'яні трибуни метали громи і блискавки. І раптом слово надали Черкаському. Зал затих – ніхто й ніколи не бачив

доти Дода (друзі
називали його тільки так)
на трибуні. Невже й він
піддався дії
громадянських вітрів?

Режисер справді
з'явився за трибуною,
однаке перебував там
недовго. «Послухайте,-
звернувся він до залу,-
я щойно з нашого
ресторану. Коньяк

подорожчав на сім
копійок». І, після
виразної паузи: «Не
добре це, ні, не
добре!». І пішов зі
сцени. Скільки літ
минуло, скільки зим і
весен, позабувалися
промови трибунів, а
короткий спіч
Черкаського лишився в
пам'яті. Бо ж він

підсвітив, надав
справжнього виміру
отому бурханню
пристрастей.

Він тримався
осторонь політики,
ідеологій. Любив
життя у найпростіших
і найприродніших його
проявах. Застілля,
скажімо, обожнював —

сидіти з друзями і
віддаватися плину
думок й емоцій,
жартів і кпинів.
Розмови з ним
вимагали від кожного
із співбесідників
точного і
моментального
включення в іронійну
стихію, у вербальні

підтексти й ігрища.

Гумор Черкаського
був незрідка
раблезіанського
штибу, а відтак і
карнавального,
ігрового. На межі
пристойного.
Скажімо, в кінці
1990-х я кілька разів

потрапляв на
застілля у Будинку
кіно, присвячені
тому, що «Дод
полишає великий
секс». Минуло
небагато днів і
запустився новий
застільний цикл,
присвячений

поверненню Дода у
той самий великий і
всемогутній секс.

Жінок він
обожнював,
особливо тих, кого
природа і батьки
наділили
Рубенсівською
розкішною плоттю.

До тих, кому не так
пощастило,
Черкаський
ставився з щирим
співчуттям. Рік
тому, опісля
перегляду одного з
фільмів, Давид
Янович запитав
режисерку:

«Слухай, а чому в
твоєму фільмі всі
актриси такі худі»?
Запитання, на яке
відповіді не
знайшлося. Ігри
природи, хіба що
таку відповідь він
би зрозумів.
Черкаський це

саме той випадок,
коли поведінка
людини стає
мистецтвом, а
мистецтво —
поведінкою. І тому
найвідоміші
фільми митця
«Пригоди капітана

Врунгеля»
(1976-1979),
«Доктор
Айболить» (1984),
«Острів скарбів»
(1988) так схожі
на свого творця. А
він схожий на них.
Режисер

перетворив
вітчизняне
анімаційне кіно на
легке, артистичне,
граційно-інтелекту
альне мистецтво. І
таким було саме
життя, яке він
творив із таким

задоволенням і
насолодою. Серед
його витворів і
міжнародний
фестиваль
«Крок»,
президентом
якого він був до
останнього.

А ще – він дуже
любив кіно.
Заледве не
щовечора
Черкаського ми
бачили серед
глядачів Будинку
кіно. Десята муза
відповідала

щирою
взаємністю.

Щасливий
характер,
щаслива доля. І,
дай Боже, так
само щасливої
мандрівки в інші

благословенні
світи.

Церемонія
прощання з
Давидом
Яновичем
відбудеться 1
листопада о

10.00 у Будинку
кіно.

«День»

висловлює

співчуття

рідним,

близьким,

колегам і всім,

ХТО був
шанувальником
таланту
Черкаського.